

PERIÓDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT & LITERARI!
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
 y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
 Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOAN LUNA.

Geni atrevit, cor d' atleta
 y talent abarcadó,
 tant gran es sa concepció
 com sa mágica paleta.
 Neix, obra 'ls ulls, y tot d' una,
 á la primera volada
 deixa sa gloria fixada:
 veus' aquí lo qu' es en Luna.

¡QUÍN CAS!

(DE P. VÉRON.)

—¡Paraula d' honor! Us asseguro qu' es un lance de lo més bo que s' haja vist... Deixéume reposar... ¡Mosso! Un xop...
 Aquestas frasses, intercaladas ab repetits esbuefchs, las llensava un jove, vestit á l' última moda, tot prenent assiento entre varios amichs, en un recó de la cervceria Gambrinus.
 Los tres ó quatre companys que l' escoltavan, li varen allargar maquinalment la má, presentantli un d' ells la petaca plena de cigarrillos.
 —Tè... ¿'n vols un?
 —Dónam, aixó 'm calmará una mica, porque, us ho dich de veras, encara rich...
 —¿Tan xusco es lo cas?
 —Mès que xusco, ¡colossal, teatral, piramidal!...
 —A veure, á veure; comensa.
 —Dónam foch... Gracias... Ara ho vaig á contar...
 —Será difícil que 'ns sorprengui: ho has ponderat massa...
 —No hi fa res... Figuréuvos, fills meus, que ara fa uns tres mesos, vaig fer una conquesta al mercat de Santa Catarina...
 —¡Ah! ¿Qué anavas á comprar lo dinar?
 —Us suplico que no m' interrompéu fins que haja acabat.
 —Tira, donchs...
 —Com us deya, vaig coneixe, passant pèl mercat, una rossa com un fil d' or... Jo 'm passejava per matar l' estona, quan veig que la tal noya rellicsa ab una pell de seba y ¡plaf! cau, pero ¡de quín modo! Un verdader panorama de vistas recreativas. L' ajudó á alsarse, y ab tota la dolsura

de que soch capás, l' hi dich:—«Senyoreta, acabo »de coneixe tres quarts de la seva persona. ¿Seria »indiscret pretendre coneixe lo poch que falta?» Ella 'm mira, riu, y exclama:—«¡No sigui ximple!» L' endemá... etc., etc., etc.

—¿Aquest es lo gran cas?

—¡Vaya una manera de perdre 'l temps!

—¿Y donchs? ¿que ho havia d' enllestir tot aquell dia mateix?

—¡Caramba! En lo sigle del vapor y de la electricitat..

—Ja veuréu; si m' interrompéu á cada moment, no acabaré l' historia; y á fé que val la pena.

—No ho repeteixis tant y próbau d' una vegada...

—¡Si 'm destorbéu quan ho estich fent!

—Vaja... ¡no inquietéu al orador! Segueix...

—¿Ahont era?

—Al duo d' amor y felicitat...

—¿Duo? No hi dit res de duos.

—¡Ah! ¿que ja n' hi havia un altre de per mitj?

—Efectivament, hi havia un fulano... Ella m' ho va confessar ab un candor inexplicable, prometentme que 'l deixaria si jo li assegurava... res... un modest passamentet...

—¡Bravíssim!

—Per desgracia, ja ho sabéu; lo mèu gueto, los sermons no 'ls escasseja, pero 'ls quartos!... Trenta duros al mes, á condició de que haig de ser virtuos, com ell, y que l' haig d' acompanyar á missa cada diumenje...

—¿Qué també 't fa llimpiar las botinas sevas?

—Per ara, nò.

—Endavant, segueix l' historia.

—Enterat, pues, de que hi havia un protector serio, vareig véurem obligat á aceptar lo *tercetto*, per no poguerho arreglar d' altra manera.

—¿Aixó es lo cas tant extraordinari? ¡Fuig, home! Aquesta especie de *trios* son més abundants que 'ls descarrilaments de trens...

—Desprecio 'ls comentaris ociosos... Donéu-me un altre cigarrillo... ¡Mosso, un altre xopl! Bueno... Aquesta colaboració durava ja 'ls tres mesos que hi contat, quan una tarde ella 'm diu:—«Mira, aquest vespre no espero á ningú. Vina y soparém tots dos solets á prop del foch.» Aixó del foch al hivern vé de perilla. Jo li responch:—«Sí, rateta mèva; vindré.» Y á las set en punt, comensavam á menjarnos un plat de bróquil...

—No: 'l *menú* ja te 'l fem franch...

—¿Sí? Jo 'us podria respondre qu' es un detall indispensable á la mèva narració. Pero en fi, com jo no soch *realista*... tant se val. Preníam ja 'l café. Tocan las nou... Pero no van tocar solas; al mateix temps que sonavan las horas, sonava la campaneta de la porta. Entra la criadeta.... «Es lo senyor... Li vist per la finestra de la cuyna.»... ¡Lo senyor! Es á dir, lo mèu colaborador aristocrátich! Un conde: la polla m' ho havia dit, encomenantme 'l secret.

—¡Y llavoras! ¿qué vas fer?

—Res; com en tots los sainetes, agafo 'ls mèus trastets y... La campaneta anava repicant cada vegada ab més violencia... No hi havia medi de sortir!... Jo que sí, ¡zas! me fico en lo quarto de pentinar...

—¡Ah! Aquest dia á Novedats vaig veure una comèdia per l' istil...

—Haurás vist totas las que t' haurá donat la gana; pero ten un minut de paciencia... Lo quarto era fosch; no s' hi veyá res... Espero un segon, dos, tres, vint, trenta... De repent sento véus;

eran al menjador, allí hont estavam sopant ab tanta alegría...

—¡Pastarada! ¿Y qué més?

—Lo ruido m' arribava una mica apagat, quan l' altre alsa la veu, y pèls mots que 'm venían, vaig compendre que la cosa pintava malament.—«¡Aixó no pot quedar aixís!» deya: ¡Jo sè pel porter que aquí ha pujat algú!»

La pobra mossa 's defensava, negant rotundament. Ell insistia. De cop sento una frasse aterradora:—«¿Y aquesta petaca, senyora?» Era la mèva, que jo m' havia deixat sobre la taula...

Desde aquell instant, la escena va animarse més y més. Anavan, venían, obrían, tancavan: un registre en tota forma.

Ja 'm comensava á impacientar... ¡Patatras! Sento que pitjan la porta del quartet. Jo, ¡quina burricada! sense pensar res, havia posat lo baldó...—«Us juro que no hi ha ningú!»—«¡Ningú?»—¿Y el baldó, qué s' ha posat sol?»... responia l' altre que 's coneixia que no hi veyá de rábia... «¡No gosa á sortir, lo cobart!» va anyadir bramant com un toro...

¡Cobart! L' insult era massa refilet. No 'm vaig poguer aguantar més. Also 'l baldó... l' altre entra y jo... ¡plif! ¡plaf! Li planto un parell de botinas pèl cap. En lo mateix moment, entra ella ab un llum...

Y llavors... ¡quín quadro se 'm va presentar á la vista!

L' altre... 'l mèu desconegut consocio, lo protector que 'ns acabava de sorprendre infraganti, no era cap conde, ni res que s' ho semblés...

Era... ¿voléu que 'us ho digui?

¡Era 'l mèu gueto!!...

A. MARCH.

SPOLIARIUM (1).

L' *Esquilla* no' será menos que' en Luna. També nosaltres volém inmortalisarnos.

Lo nostre quadro representa lo *Spoliarium del Art*.

L' escena representa 'l subterrani de un edifici del Estat ahont son arrastradas las mortas esperansas dels pintors espanyols, després de las lluytas del Art no menos terribles que las del Colossén.

A la dreita del espectador, la *Pintura*, abatuda y sense esma, contempla 'ls restos destrosats del combat, mentres la *Protecció oficial* tracta de iluminarla ab una antorxa qu' en lloch de donar llum, dona fum.

Ocupan lo centro del quadro, un cert ministre de Foment que vá oferir 2,000 duros del *Spoliarium*, quedant atascat; y un cert diputat provincial que n' ha ofert 4,000, y li passa al davant. L' autor del quadro ab la má extesa, sembla que diu:—¡Alto: 'n val més!

A la esquerra, un grupo de pintors segueixen ab interés las peripecias del conmovedor espectáculo.

Y en últim terme de l' esquerra, l' escala de mármol de la Diputació, pèls que com *El Diluvio* sostenen que 'ls fondos han d' inversarse en cosas útils á la Provincia, y no en la compra de quadros, encare que aquets sigan de 'n Luna.

(Vegis lo grabat.

Una advertencia final: si aquí á Espanya no fan justicia á la nostra obra, estém resolta á durla á la próxima Exposició de París.

P. DEL O.

ROBO DOMÉSTICH.

—¿Voldria ferme 'l favor de dar-me dos quartos de magnesia efervescent?

—¿Qué no está bè del ventrell?

—Ay, si senyor, si; aixó no es pas per mí, es per la senyoreta que l' altra dia va passar un disgust de consideració; figuris vosté ..

—Pero bè, qué fém: ¿me dona aquesta medicina ó no? va cridar una vella ab véu de nas interrompent la conversació comensada ab bastant interés, entre 'l practicant del apotecari y una cambrereta jova y bastant guapa.

—Tinga, dona, tingui. Ja esta la seva medicina. Val nou rals.

—¡Nou rals! refunfunyava la vella tot butxaquejant per sota las faldillas; ¡nou rals! ¡nou rals! No m' estranya que 'ls apotecaris se fassan richs tant aviat. Tingui, li quedo á deure un xavo.

La veritat siga dita, aquella medicina tot lo més que podia valer eran tres quartos; pero 'l practicant acostumat ja á exclamacions per l' istil, no va ferne cas y buscá 'l pot de la magnesia efervescent entornantse 'n ab la cambrereta per reanudar la comensada conversa.

—Vaja, digui, digui ¿qué tè la seva senyoreta?

—¡Ah, no me 'n parli!

—¿Qué li passa?

—Ja veurá, pero sobre tot no ho torni á dir, perque jo no soch xerraire, pero no sè per qué vosté m' inspira confiansa.

—Ja pot dirho ab tota seguretat; los apotecaris som com les metjes y 'ls capellans, lo que se 'ns diu 'ns cau á dintre com en un pou sense fondo.

—¡Ah, si senyor, sí! vosté es home molt reservat, per aixó m' es tant simpátich.

—Moltas gracias, (no va malament per ser la primera vegada que 'ns veyém.)

—Donchs com li deya, la senyoreta ahir va tenir un susto de consideració: figuris que no fa més que tres senmanas qu' estich á la casa y ahir varem tenir lladres.

—¡Dimontri!

—Serían las dos de la matinada poch més ó menos quan vaig despertarme sentint sobre mèu una cosa que 'm tocava. Sobressaltada m' aixeco, allargo la mà, trobo un bulto y sento una véu que 'm diu ab molt misteri: «calla, calla.» ¡Jo callar! ¡Ca! veji jo si callaria en un cas semblant. Tant poch temps que soch á la casa... ¡No faltaria més! Los senyorets haurían pogut creure que jo estava en connivencia ab los lladres y jo, mal m' está 'l dirho, soch una noya molt honrada.

—Bè 's coneix prou, aqueixas cosas surten sempre á la cara.

—¡Ah, si senyor, sí!

—¿Y donchs cóm va acabar aquest assumpto?

—Jo li diré. Jo vinga cridar, y crida que cridarás; la senyoreta va llevarse en camisa y 'l senyoret per casualitat arribava en aquell moment del Cassino; varem cridar al sereno, va pujar una pareca de municipals de nit, varen registrar tota la casa y res absolutament, ni rastre de cap lladre ni cosa que ho semblés; pero 'l susto ja li asseguro que va ser de debó.

—Aixó devia ser que vosté estava somiant y li va semblar ..

—¡Ah, no senyor, no! Prou n' estich bè segura de que algú 'm va tocar; pero 'l lladre devia ser molt prácticich de la casa, quan va poder fugir tant depressa que ningú 'l vejés. ¡Oh! quan considero que 'l senyoret pujava l' escala en aquell moment, que podia haberse'l trobat y ferli una mala partida... ¡Vaja, que hem arribat á un punt qu' es impossible viure en una ciutat com Barcelona! La veritat es que no hi ha res segur; lo qu' es una ja no 's veu salvada en lloch.

—¿Y no varen registrar l' escala y tots los recons de la casa?

—Pot contar si tot se va bè registrar; pero lo que li dich; lo lladre havia de ser molt prácticich de la casa quan no va deixar rastre de cap classe.

—¡Sí qu' es bè estrany!

—¡Ah sí senyor, sí! y tant estrany! De tots modos la senyoreta avuy se troba molt malament, diu que sembla que l' hajin bastonejada, no tè gens de gana y assegura que tot lo que menja li fa mal. Fins á cert punt ja ho comprench; després de una nit tant agitada... es clar, lo susto y 'l pobre senyoret trobarse fora de casa, n' hi ha per posarse malalt

—¿Y es per ella aquesta magnesia efervescent? M' apar qu' hauria de pendre alguna altra cosa més aquesta bona senyora.

—Jo també ho penso; pero no goso á dirli res, perque avuy no fa més que plorar y diu unas paraulas que no las comprench pel clar. Sembla talment que deliri y á mí no fa més que parlarme ab reganys tot lo dia; que si no fos que jo soch molt reservada y molt pacífica, no sè qu' es lo que hauria fet á aquestas horas.

—¿Vosté?

—Sí, perque no sembla sinó que jo soch la causa de tot. Ja li asseguro que devegadas no 's pot ser massa bona, y ab moltas cosas com més s' hi fa més s' hi pert.

—No comprench com puga suposar que la senyora la cregui á vosté causa del susto.

—¿Qué diu...? No tant sols la senyoreta, sinó que 'l senyoret també.

—¿'L senyoret? ¿No diu que arribava en aquell moment del Cassino?

—Si senyor; pero lo cert es que avuy, després de dinar, quan se n' es anat á la bolsa, tot presentme de las mans lo bastó y 'l sombrero, m' ha pegat una mirada...

—Tingui la magnesia, filla y procuri descubrir al lladre, que jo crech que ja 'l tinch.

—¿Vosté?

—Sí.

—Diguim qui es, que li asseguro que no anirá á Roma per la penitencia.

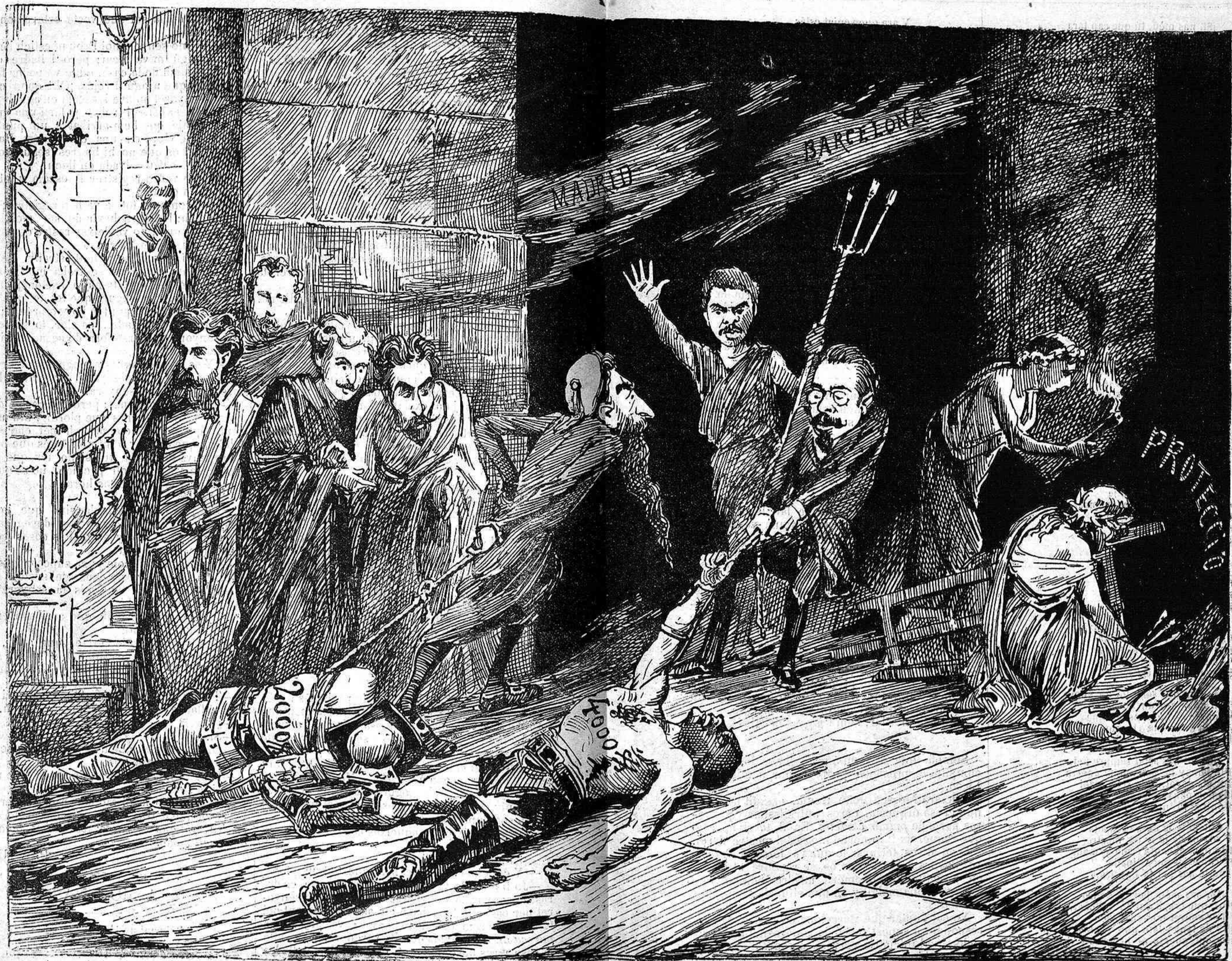
—Preguntiu al senyoret, de modo que no se 'n enteri la senyora.

—¡Vaya si ho faré! Moltas gracias; perque are recordo, que detrás de la mirada m' ha dit: *xerraire, més que xerraire; ¡ves qui 't feya cridar d' aquell modo!*

P. A. U.

A MON NAS.

Puig qu' un beneyt del cabás se va atrevir á insultarte sense teme cap fracás, ¡oh bon nas lo mèu bon nas!... avuy surto á defensarte.

¡Sí, nas mèu, tú que cap tara
mostrar pots, tú que senzill
disfrutas la pau més rara,
¡insultarte cara-á-cara
y dirte... nas de cetrill!

Tú que may has ensumat
lo rapé que t' han brindat
objectant qu' es vici brut,
tú que quan m' hi costipat
m' ho has dit clá ab un estornut.

¡Oh! impossible es l' odiarte,
jo t' admiro bon nas mèu,
y al que vinga á criticarte
li dirè per defensarte,
li dirè... que 'm besi 'l péu.

Pots ser gros, no ho puch duptá,
pro aixís tens molt més judici;
y si gros Dèu te formá
es qu' es devía pensá:
«Cumplirá més son ofici.»

¡Dèu de Dèu! que 'm fas glatir
quan ab tú 'm poso á jugar;
pro es cosa que 'm fa sufrir
que si t' intento atrapar
may te puch aconseguir.

Dócil ets com las criaturas,
si camino tú caminas,
si jo 'm paro tú t' aturas,
si ab lo cap jo faig posturas
tú segueixes mas pamplinas.

D' aquí vè aqueix gran amor
que 'ns uneix ab estrets llassos,
jo, al estar de bon humor
per complauret ab ardor
ensopego y caich de nassos.

Y es tanta la simpatía
que tots temps m' has inspirat,
que per probat ma follia
dirme Nassari voldria
y sè amich del Nas-ratat.

Vejent tanta estimació
ja sè que 'm podré dí algú
que obcecat per la passió
no hi veig més enllá de tú:
jo respondré á tal rahò,

que de nen ja ab tú jugava
quan fent certa cantarella
per ton dintre un fil ficava,
que per la boca 'l tirava
y feya la serra-vella.

Qu' are que soch tot un home
com quan era un bordegás
finch de dirho, sense broma
¡xuelo d' un puro l' aroma?
Donchs lo fum lo trech pèl nas.

Que m' has estat sempre fiel,
que jamay m' has mogut guerra
qu' ets devot, puig sens rezel
tos companys signan á terra,
mentres tú 'm signas al cel.

Que al fè la cara cremada
d' arrufarte ja n' ets mestre;
que dich al cantá á ma aymada:
«Si no estás encostipada
tréu lo nas per la finestra.»

¡Oh nas mèu! per tú deliro
tant, que crech que m' hi tocat;
y per veuret tant suspiro
que de tant y tant que 't miro
fins mitj guerxo m' hi tornat.

Y ara que venjat estás
al que un día va insultarte
«¿qué respóns?» preguntarás;
tè... ni gosa á contestarte
¡si 's queda ab un pam de nas!

C. G. Y M.

Y ara que digan que 'l carril de Sarriá no es
un ferro carril com los altres.

Ell que vaja posant anys y ja anirán veyent las
sèvas hassanyas.

Alguns mesos endarrerá una locomotora, fil-
trantse per las parets com l' ánima del Comenda-
dor, va ficarse á la Administració, cosa que no
havía fet may cap més carril del mon.

Y dijous una locomotora no sè si seria la ma-
teixa) va reventar, esbravantse ab los vidres de
tots aquells voltants.

De desgracias personals algunas; pero en sa
majoría leves. A la güenta la locomotora no 's
proposava sino fer la brometa.

Los *Negocios* s' ocupa de la qüestió de ayguas,
sostenint que 'l públich estaria més bèn servit, si
totas las companyías s' unissen per formarne una
de sola.

'M sembla que en aquest cas qui estaria més
bèn servit serían las companyías, porque 'l pú-
blich hauría de pagar l' aygua molt més cara.

Que avuy las companyías se fan la competen-
cia, es una veritat; pero aixó es una ventatja pèl
consumidor.

Que hi ha competencies desleals; que certas
companyías com la de la *Ladera dreita del Besós*
troban entorpiments gracias als treballs de sapa
que fa alguna altra empresa que se sent amenas-
sada, també podré ser; pero tot aixó es acciden-
tal y cessará 'l dia que 'ls Ajuntaments fentse
cárrech que lo que á Barcelona falta es aygua,
facilitin los propósitos de las empresas que poden
surtirla de aquest element indispensable; y sobre
tot lo dia que 'ls particulars sápigam que la Com-
panyía del Besós pot proporcionarlos tanta aygua
com necessitin, tant bona com la que més, y ab
més baratura que qualsevol altra empresa.

Aixó es tant clar, com l' aygua del Besós.

Sembla que d' aquí á poch temps los que no
cumplim lo precepte, podrém anar á missa... al
Liceo.

Oficiará Mossen Joan Goula, assistit per una
numerosa orquesta, coros nutridíssims y prime-
ras parts de *primo cartello*. En fi, tot l' aparato
que requereix l' immortal missa del mestre Verdi.

O en altres termes: lo que va ferse al *Princi-
pal* llavors dels terremotos, se repetirá al Liceo,
en obsequi del benemérit mestre Dalmau, que
avuy se troba malalt y en una situació algun tant
angustiosa.

No cal duptar que Barcelona en pès sabrá cor-
respondre á aquest rasgo de generositat dels mú-
sichs, qual iniciativa correspon aquesta vegada al
mestre Obiols.

Sembla que 'l govern civil no ha volgut apro-
bar los estatuts de la *Tertulia Tortosista*, per-
que aquesta societat, entre altres coses, se pro-
posa treballar perquè Tortosa siga declarada
capital dels Estats Units de Iberia.

Y aixó que 'ls *tortosistas* declaran que 's pro-
posan conseguir aquest fi per medis purament
pacífichs.

De totes maneres los *tortosistas* están ara molt
ufans. Es lo qu' ells diuen:

—¡Guay xiquets! Ja hém arribat á fer por al
sinyor governador de Barcelona.

Vaja, adèu dinamita.

S' ha descobert una nova materia explosible
que tè de un 25 á un 30 per cent més de forsa que
aquella.

Lo sèu inventor li ha donat lo nom de *forcita*.

—¿Observan que totes las sustancias destinadas
á explotar acaban en *ita*?

—No me 'n parli... totes, inclús la mèva sogra,
que 's diu *Anita*, y que ja li dich jo que quan
ella explota!...

Diu un telégrama:

«Ignórase el paradero del tren 1,550.»

¡Ay pobret!

Vaja, no tindrán més remey que ferlo cridar
pèl nunci.

El Diluvio es un periódich valent, qu' embes-
teix las qüestions ab certa malicia, lo que li val
molta fama y molts suscriptors.

Pero que 'm dispensi *El Diluvio*, devegadas tè
unas cosas!...

Aixís per exemple: apenas s' havia exposat lo
magnífich quadro de Luna *Spoliarium*, va entus-
iasmarse fins al extrém de regoneixe que ni Ve-
lazquez, ni Murillo y casi ni Miguel Angel, ha-
vían somiat may una composició tant inmensa,
tant colossal, com l' obra del jove pintor filipino.

Are bè, sens' dupte influhits per aquest judici
del *Diluvio*, alguns diputats provincials concebei-
xen una idea: la de que un quadro tant famós no
surti de Barcelona, y al efecte presentan una pro-
posició qu' es aprobada per unanimitat, facultant
á la Diputació per adquirir lo *Spoliarium*, ofe-
rintne desde luego quatre mil duros.

Y vels' hi aquí que *El Diluvio* 's despenja ab
un parell de sueltos, escandalisantse de que la
Diputació derrotxi aixís los fondos de la provincia
é insinuant que fora millor gastarlos en carreteras
y en altres serveys de utilitat pública, més propis
del carácter administratiu de aquella corporació.

Y per últim fa present que en Luna no es si-
quiera catalá, etc., etc., etc.

Pero Sr. *Diluvio* ¿desde quan la Diputació no
pot gastar una suma—no dich de quatre mil du-
ros, sino més si convè—per adquirir una obra d'
art, quan aqueixa val lo que val lo *Spoliarium*?
¿Seria per ventura aqueix lo primer quadro que
compraria la Diputació provincial? ¿No 'n tè en
los sèus salons, que no valen la centésima part de
lo que val l' obra de Luna, y que relativament han
costat més quartos? ¿No ha enviat pensionats á
Roma? ¿No ha protegit may las Bellas Arts? ¿Deu

limitarse excludivament la Diputació provincial
á construbir camins y carreteras?

Bó es que aquestas no 's desatenguin; pero una
obra de geni val més, en mon concepte, que una
obra de ingenier.

Aquí la llástima serà que l' autor de *Spoliarium*
no voldrá cedir lo sèu quadro per la cantitat que
li ofereixen.

¡Quatre mil duros! Aquesta cantitat repartida
entre 'ls 900,000 habitants que componen la pro-
vincia de Barcelona, tocaria una mica més de un
xavo per individu.

Ja ho veu, Sr. *Diluvio*, lo que li oferim al gran
artista: una mica més de lo menos que pot donarse
al pobre més pobre.

Dijous benefici á *Novedats* de la simpática pri-
mera dama Sra. Mena, posantse en escena l' aplau-
dida tragedia de D. Angel Guimerá *Gala Placi-
dia*. En lo próxim número publicarem lo retrato
de tant notable actrís.

En una iglesia de Barcelona, á un empleat de
l' Universitat van robarli 'l sobretodo y 'l barret
que durant un funeral havia ficat dintre de un
confessionari.

Item més: á l' iglesia de Sant Jaume, durant l'
ofertori, van robarli á un senyor una capa que
habia deixat penjada en una cadira.

De la mateixa manera y en lo precís moment
del ofertori, á Santa Ana, li van robar á un senyor
lo paraygua.

Item més: á Santa Clara, á un altre senyor li
van robá 'l gaban.

Aquests quatre cassos, segons los partidaris de
las midas preventivas, s' haurían d' encloure en
una disposició de carácter general.

Tancar totes las iglesias, per evitar uns robos
tant escandalosos.

Reflexió de un solter:

—Ja es bèn veritat lo que diuen que per fer
cambiar las ideas no hi ha res com lo matrimoni.
Quan jo era solter m' agradavan totes las donas
sense escepció: y are, desde que soch casat m'
agradan totes... menos la mèva.

EPÍGRAMAS.

Al que 'l calsa tot formal
diguè un día D. Pasqual:

—De botas no 'n sabéu fer,
las que porto 'm fan molt mal,
vaja, sou molt *sabater*.

S. U. S. T.

A ca 'l dentista Marsal
qu' está de deutes farsit,
hi aná un compte decidit
á ferse arrencá un caixal.

Truca rabiós.—¿Quí déu sè?
—Es un Compte diu lo criat.
—¿Un compte? diu ell cremat,
digas que ja hi passaré.

J. STARANSA.

N' es la Rosa una raspeta
qu' en veyent al noy del Tano
sentat davant del piano

ja n' ha perdut la xaveta.
Y si ell està una estoneta
sense tocar, pass la Rosa
com un que vol y no gosa
se li acosta, 'l mira, riu
y tota roja li diu
que li toqui alguna cosa.

V. P. O. DEL BRUCH.

Se passeja un nen ab la seva mamá pèl passeig de Gracia, una nit de lluna.

—Miri, miri, mamá, diu 'l nen la lluna qu' està groga...

—No sabs de qué li vè?

—No, mamá.

—De perdre nits.

Entro un dia d' hivern á l' arcoba de un poeta que no escriu. Eran las tres de la tarde y encare no s' havia llevat.

—Pero home ¿qué fas? ¿Qué no sabs quina hora es? Las tres de la tarde.

Y ell, tombantse del altre costat, me respon:

—Ja veurás, no es pás qüestió de passarme tot lo sant dia al café, que aixó embruteix!

Un pobre infelís que á conseqüencia de una barrinada s' havia quedat sòrt com una tapia preguntava á un amich en qué consisteix que 'ls cegos estigan sempre alegres y 'ls sòrts generalment estigan sempre tristos.

—Aixó no t'eres d' estrany—li respongué l' amich escrivintli la resposta en un paper—es que parlant á un sòrt se li recorda la seva desgracia y parlant á un cego se li fa olvidar la seva.

Durant un intermedi una dona de ringo rango que assisteix al teatro, en companyia de un nen petit, demana salida, y 'l porter li diu:

—No hi ha cap necessitat: quan torni á entrar ja reconeixeré al noy.

—¿Ah, sí? replica la dona. Donchs miri, es més home de bè vosté que 'l seu pare, que may l' ha volgut reconeixe.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Ma-ne-le-ta.
2. ID. 2.ª—Se-llés.
3. ENDAVINALLA.—Periódich.
4. ANAGRAMA.—Parit-Tripa-Rapit.
5. ROMBO.—

P
C E P
C I T R A
P E T X I N A
P R I M A
A N A
A

6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Portugal.
7. CONVERSA.—Tecla.
8. GEROFÍFICH.—La castedat es la joya que porta més bè la dona.

XARADAS.

I.

En vida del meu hu-dos
jo vivia molt felís;
sols faltava qu' ell morís
perque jo desgraciat fos.
Ab ell anava á Total
á fer compras de segona
y hu-tres-dos-tres Vallfogona
á veure l' oncle Pasqual.

PEPET D' ESPLUGAS.

II.

Hu es abisme, dos escanya
y figura en Tot á Espanya.

A. KIN-FO.

MUDANSA.

—¡Tot María!—¿Qué hi ha Jordi?
—Tot he vist que 'l teu total
corra sol per la Riera
y 'm fa por que te 'l pendrán.

S. UST.

ANAGRAMA.

La noya gran del Eudalt
ne cria un gros tot de cabras
qu' entra al sot de la Total
y li pela tots los abres.

V. AB CALSONIS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom de una població Catalana.
- 3 2 1 4 6.—Cert departament del mercat.
- 6 4 3 2.—Un carrer de Barcelona.
- 3 2 1.—Un peix.
- 1 2.—Un aliment comú.
- 5.—Una consonant.

UN MICROBI MORT.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Sustituhir los pichs ab lletas de modo que llegidas vertical y horisontalment digan: Primera ratlla: apellido.—Segona: nom de dona.—Tercera: id. id.

UN DE LA VALL D' ARÁN

GEROGLÍFICH.

×
PR
IIII
AA
APR
III
A

K. G. PENNA.

SOBRE LAS DONAS

POLÉMICA Á PROPÓSIT D' ELLAS

ENTRE

C. GUMÁ y FANTÁSTICH

Un elegantísim tomet de 32 planas en quart, imprés ab esmero sobre paper satinat superior.

Preu: DOS rals.

Se ven en la Llibrería Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerías, kioscos y á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.